

Сеанс гіпнозу

Євген Дудар

Закінчуючи виступ, він сказав:

— Гіпнозом може зайнятися кожен. Для цього треба тільки вірити в те, що говорите.

Я повертався з клубу й думав: "А що, коли спробувати? До гіпнозу можна вдатись як до ефективного засобу перевиховання підлеглих..."

Удома, біля дзеркала, потренувався в самонавіюванні.

Наступного дня викликав начальника цеху:

— Позвіть до мене отого бракороба й прогульника Задираку.

За кілька хвилин Задирака стояв перед моїм столом.

— Чого стоїш, як на сковороді? — мовив йому. — Сідай отут проти мене на стілець і дивися в очі.

Задирака сів і подивився.

— Ти, Задирако, зараз оце забудь, що я директор. Дивися мені в очі і думай, що тобі дуже хочеться спати.

— Я виспався, Андрію Івановичу. Не було металу, і я виспався, — пояснив Задирака.

— Не говори мені про метал, — попросив я Задираку. — Краще заплющ очі.

Його повіки втомлено впали на посоловілі очі.

— Значить, ти спиш, спиш, — вів я далі монотонно...

— Винен, Андрію Івановичу, — підвів повіки Задирака. — Але ж усе одно не було металу...

— Та облиш ти цей бісів метал, — не витримав я. — Заплющ очі.

Задирака знову опустив повіки.

— Вибачте, Андрію Івановичу! Я сам у ці очі не можу дивитись. Як розглядаю себе в дзеркалі, то одягаю чорні окуляри. Може, одягти? Ось вони.

— Не треба окулярів! Ти заплющ очі. І спи...

— Не можу я, Андрію Івановичу, у вашому кабінеті заснути, — зізнався Задирака. — Там, за верстатом, на ящику., можу, а тут ні... Незвично...

— Уяви, що ти спиш, — благав я. — Заплющ очі, уяви, що ти спиш. Так треба.

— Хіба що треба, — згодився нарешті Задирака і заплющив очі.

— Спати, спати. Ти спиш. Тобі сниться, що тобі пропонують чарку, але ти відмовляєшся. Ти гидуєш горілкою...

— Що ви, Андрію Івановичу! — розплющив очі Задирака. — Хіба таке присниться!

— Але зараз, в оцю хвилину, саме таке тобі сниться, — процідив я крізь зуби. — І сниться, що ти зовсім не даєш браку...

— А хіба я винен! — виправдовувався Задирака. — Верстат старий.

— Сниться тобі. Розумієш, сниться! — скеровував я Задираку в гіпнотичний сон.

— Ех, якби то тільки снилося, — зітхнув Задирака.

— Сниться тобі, що ти не прогулюєш...

— Прогуляю тому, — підскочив Задирака, — що металу нема...

Цей метал, відчуваю, зовсім виведе мене з рівноваги.

— Слухай, — мовив. — Я тебе викликав сюди не для того, щоб ти мені про метал торочив. А для того, щоб ти спав.

Задирака здивовано розплющив очі. Потім помацав під собою м'який стілець.

— Спасибі, Андрію Івановичу. Я був би й там, за верстатом, у куточку, на ящику... Звук уже...

— А ти тут засни. Так треба.

— Ну, якщо треба, — згодився Задирака, — то я...

Він відкинув голову на спинку стільця, заплющив очі.

Я поклав підборіддя на кулаки і півголосом навіював:

— Спати, спати, спати, спати, спа...

— Андрію Івановичу, Андрію Івановичу! — раптом затермосили мене. — Що сталося? Може, вам погано?

Я прокинувся. Поруч стояв головний інженер. А на стільці по-богатирськи хропів Задирака.

— Заснув! — радісно показав я головному інженерові на Задираку. — Значить, можу...

Головний інженер ствердно кивнув головою і загадково подивився на мене.